

за тяхната неизбежна ограниченост. Прехождането от това, което критици и литературни историци продължително бяха съграждали като необорим Яворов образ, в онова, което действително се откриваше пред погледа ми като мое обетовано поле, т.е. територия, очертана от „елементи, измъкнати от лабиринта, които никога не са били държани под опеката на някоя истина“ (Фуко), ми осигуряваше така нужната релативност на изследователската позиция. Осигуряваше ми и надхвърлянето на избрания абдуктивен метод, т.е. изнамирането на общото означително правило. А това вече предопредели и донякъде странната композиция на това изследване: разполагането – разгръщането – пределното изчерпване на двете херменевтични парадигми и вместиането помежду им на проблематизиращите ги надскачания. Една структура, спомогнала за окръглянето на критическите мнения и оценки за Яворовата поезия в сюжет, логически скрепен от тяхното преповтаряне в нов контекст – сюжет, който не само да респектира с изчистеността си от случайни наноси, но и да стане отправната точка на по-нататъшните дирения. А издирването бе насочено към семантичните процеси в Яворовата поетика – „преравах“, както би се изразил самият Яворов, най-ранните му, нехристоматийни творби, където символичността, макар и нетърсена, набираще скорост, за да се уталожи в неговите зрели текстове, да добие конвенционална устойчивост, да се алегоризира и схематизира. Изчитането на Яворовите стихотворения (на класически репрезентативните и на онези, които авторът по редица причини маргинализира) радикално променя представата за *символиста Яворов*. Оказва се, че дори тезата за все по-засилващия се знаков характер на Яворовата символичност от 1905-6 г. насетне също е уязвима: символичната енергия не „пресъхва“, стигайки до нулева точка, тя не погива в мъртвите падени на алегорията, а се отличава с непрестанни устреми, възходи и падения. В този смисъл бе изключително ценно озоваването ми в повратните години на Яворовото оз-